

HÖGALID FÅR BARN- OCH UNGDOMSTEATER NYTT UNGDOMSCENTRUM VID HORNSPLAN

Nu skall Högalid få en egen barn-teater. Den kommer att ligga vid Hornsplan — om barnavårdsdirektören Karl-Erik Granath får som han vill. Det gäller lokaler på inte mindre än 1.235 kvm. i kvarteret Bulten vid Långholmsgatan och det är AB Centrumfastigheter som är uthyrare.

Högalids församling hade den 1 november 1965 totalt 17.323 innevånare, varav 4.793 under 21 års ålder. Enligt den av Stockholms stads statistiska kontor utarbetade befolkningsprognosen beräknas sistnämnda åldersgrupp år 1975 att uppgå till 5.850.

Behovet av ungdomslokaler inom församlingen är stort. Det gäller såväl lokaler för öppen verksamhet som för föreningsverksamhet. Lokaler för ungdomsgårdsverksamhet saknas för närvarande helt. Fältverksamheten inom området arbetar under mycket svåra förhållanden. Ungdomarna måste ofta transporteras med buss till andra stadsdelar, där det finns lokalmöjligheter.

För ungdomsföreningarnas gemensamma bruk disponerar Högalids ungdomsråd fyra lokaler, nämligen Lorensberg, Högalidsgatan 56

(88 m²), Krukmakargatan 51 (42 m²), Tantogården, Sköldgatan 9—11 (195 m²), Rosenlundsgatan 13 (150 m²). Flera av dessa lokalerheter måste betecknas som mindre ändamålsenliga.

Angelägenheten av en snar lösning av lokalfrågan för ungdomsverksamheten har vid upprepade tillfällen framhållits av barnavårdsnämnden och har även bestyrkts från ordningspolisens sida.

Preliminärt har tidigare planerats att förlägga ungdomslokaler inom Högalids församling till ett blivande parkeringshus i Drakenberg Hornsgatan 115—129. Förutsättningarna för detta projekt har emellertid ändrats, och det är inte längre aktuellt.

Möjlighet föreligger nu att av AB Centrumfastigheter hyra lokaler om 1.235 m² i kvarteret Bulten vid Långholmsgatan, vilka lokaler erbjuder ett fullgott alternativ till de tidigare omnämnda i kvarteret Drakenberg.

De erbjudna lokalerna planeras inrymma ungdomsgård omfattande 500 m². I anslutning härtil kan iordningställas ersättningslokaler för barn- och ungdomsteatern Galjonen i Gröndal, som tvingas upphöra med sin verksamhet, då lokalen tagits i anspråk för annat ändamål.

Den nya barn- och ungdomsteatern skulle få sittplatser för 120 personer och omfatta en sammanlagd yta av 400 m².

Den nuvarande provisoriska teaterverksamheten i stadsdelarna

Gröndal och Ekensberg skulle därmed komma att få karaktären av annexverksamhet. Ungdomsföreningarna skulle komma att disponera en särskild lokal enhet om 170 m². Genom denna lokal enhets

tillkomst kunde ungdomsrådet dessutom förlägga sin expedition centralt inom ett verksamhetsområde. Återstående 165 m² beräknas för sekundärutrymmen i form av kapprum, toaletter, städförråd o.dyl.

Hjördis Levin:

TANKAR under en vaknatt

Klockan närmar sig fem. Nat-
ten är slut. Snart ska jag tvät-
ta de fyra patienter jag vakat
hos.

En av dem, en flicka på tju-
goett, ser ut som sju, åtta år.
Hon matas med sond genom
nåsan. Går inte att få kontakt
med henne. Krökta händer och
fingrar. Småla armar och ben.
Spåda fötter.

En annan. Kvinna omkring
trettiofem, fyrtio. Hon har ett
fotografi på två vackra barn
på bordet bredvid sig. Ett kort
på henne som frisk, söt och
glad står bredvid, liksom ett
på hennes make, en suryg och
trevlig man i sin bästa ålder.

En lycklig familj en gång.
Nu en sönderslagen makaber
bild av verkligheten.

På Eva har man gjort ett
tjugotal hjärnoperationer. Där-
för kan hon inte tala. Hon har
ett hål i halsen för att kunna
andas. Hon har ett hål i magen
för sonndmatningen. Bunden vid
sängen, utan talförmåga, har
hon inte ens glädjen att kunna
äta och dricka. Det enda hon
kan fördriva tiden med är att
läsa. Jag är inte ens säker på
att hon kan det. En pappskiva
bredvid henne, fulltecknad med
bokstäver hjälper henne att få
kontakt med yttervärlden. Hon
pekar på en bokstav i taget, så
att man förstår vad hon vill.
Ibland anstränger hon sig för-
tvivlat att få fram något ord.
Oftast blir det bara läten. Slem-
met samlar sig i halsen. Jag
lider med henne, när hon krö-
ker sig i konvulsioner, när jag
suger henne med plastslang.

I sängen bredvid ligger en
kvinna omkring de femtio. Hon-
nes kala huvud vittnar om en
hjärnoperation för några år se-
dan. Håret ville inte växa efter
den. Hennes ena ansiktshalva
hängar ner. Hon sluddrar när
hon någon gång försöker säga
något.

Vilken mening? Kan vi inte
tala om ett slumpmässigt för-
farande i naturen? Den lilla
Britt-Louise har aldrig levat.
Hon är en förkrympt människa.
Ett mellanting mellan barn och
kvinna. En baby med hår på
könsorganet. Stannad i växten.
Tiden är skonsam mot henne,
eftersom hon tillbringar hela
sitt liv i sängen. Hon har aldrig
utsatts för väder och vind. Ald-
rig förfulats av onda tankar
och gärningar. Aldrig märkts
av lidelser och laster. Men har
heller aldrig formats, skapats
av val och beslut, glädje och
ångest. Förstörd, men ren, oför-
därvad, en törnrosa som aldrig
ska väckas av någon prins. Så-
vida man inte tror på Jesus
som den som ska väcka henne
en dag.

Eva kommer kanske att få
ligga resten av sitt liv på sam-
ma sätt. Karvandet i hennes
hjärna skulle göra henne frisk,
men förlamade henne. Kanske
hon får ligga femton, kanske
tjugo år.

Hon är den enda av de sju som
är fullt klar. Hon kan inte
tala, men förstår vad jag sä-
ger. De andra tre har inget att
vänta, mer än döden som be-
friare.

Jag läser några dikter av
Ferlin högt för mig själv. Jag
vill veta om Eva reagerar. Jag
hör några ljud. Jag förstår att
hon har lyssnat på dikterna.
Jag berättar att det är Ferlin
jag läser. Hon nickar. Vill hon
att jag ska fortsätta? Nej, hon
skakar på huvudet. Hon vill in-
te höra, fastän hon känner
igen dikterna. Kanske tycker
hon de är för vemodiga, för
sorgsna.

Våra dagar i livet är så oli-
ka. Jag har levat en natt med
dessa fyra. Klockan sju går
jag ut i världen. Möter dem jag
tycker om. Går vart jag vill.
Gör vad jag vill. De fyra ligger
kvar. Vad kan jag, vad kan vi
söra åt det? Ingenting annat
än försöka lindra det lilla som
går. Ge ut av oss själva och den
ömheter och medkänsla vi har
för mänskligheten i allmänhet
och för de hårdast drabbade i
synnerhet.

En gång kan vi själva behöva
detsamma.

I den fjärde sängen finns en
äldre medvetlös kvinna. Det
rosslar i hennes bals. Hon
sväljer och sväljer. Ögonen tit-
tar som vakna, fast utan liv.
Hon blinkar och tittar, men
hon är borta. Långt bortom
medvetandets gräns. Även hon
har en sond i näsan. Ibland
suger jag henne i munnen och
svälget med den elektriska sug-
apparaten. Hon grimaserar.
Hon får kväljningar. Kroppen
reagerar, avger sina reflexer.
Men hon själv är någon annan-
stans.

Fyra liv. Fyra människooöden.
Avsidestagna. Utanför pulserar
livet. Det går dem förbi. De vet
inget om strider, krig, politis-
ka beslut, tvister och upptäck-
ter.

Nu är hon så mager. De tre
åren har tårt på henne. De run-
da formerna är avnagda av ti-
dens tand. Benen är för smala
och knåna knotiga. Och hon är
så slö, likgiltig för allt. Och jag
känner sådan ömhet för henne.